

[Else Zeuthen.]

gang henvendte mig til regering og rigsdag, for at man skulle ratificere konventionen om folkedrab, og hvordan også denne ratifikation blev udskudt fra år til år. Og der kan fremdrages eksempler også fra andre felter, der peger i samme retning.

Den her omtalte konvention har altså ventet i 5 år. Den var i januar 1953 endnu kun ratificeret af 8 lande, alle små stater; der kræves 10 ratifikationer ialt, før konventionen kan træde ud i livet. Vi kunne altså ved en hurtigere godkendelse af overenskomsten have fremskyndet konventionens ikrafttræden. Det drejer sig ikke alene, såvidt jeg kan se, om denne konvention, men det oplyses for mig, at der også findes en såkaldt „stor“ UNESCO-konvention af maj 1952 dækkende omtrent det samme område; til den findes der ingen henvisning i bemærkningerne til det her foreliggende lovforslag, og Danmark har endnu hverken underskrevet eller ratificeret konventionen.

Jeg vil meget henstille til den høje regering, om man ikke kunne fremskynde den slags. Vi er jo virkelig alle her i landet dybt interesseret i det internationale lovgivningsarbejde, der foregår, og det forekommer mig og min gruppe, at et lille land som Danmark kunne lægge denne interesse klart og tydeligt for dagen og derved styrke det mellemfolkelige samarbejde ved at være blandt de første, der sender De Forenede Nationers generalsekretær deres ratifikationsdokument.

De øvrige rent praktiske forslag kan mit parti stort set godkende; vi finder dem gennemgående rimelige, men vi vil gerne, ligesom de andre partier, have lejlighed til at se nøjere på dem i et udvalg.

Alfred Jensen: Jeg skal indskrænke mig til at sige, at vi ser med velvilje på det foreliggende lovforslag, at vi er klar over, at der vil blive foretaget en indgående drøftelse af forslaget i et udvalg, og at vi regner med, at der kan blive foreslået ændringer, når forslaget kommer til anden behandling. Vi finder det derfor rigtigst, at vi venter med at fremsætte eventuelle bemærkninger til anden behandling.

Oluf Pedersen: Også jeg kan anbefale det foreliggende lovforslag, der jo har været behandlet i toldkommissionen.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen fremsatte nogle bemærkninger, som gav udtryk for, at vel var det ærede medlem klar over, at told ville fordyre leveomkostningerne og få prisniveauet til at stige, men det skulle nu ikke være for meget, mente det ærede medlem. Dette giver mig anledning til at spørge det ærede medlem: Hvor meget mener han at man bør kunne fordyre priserne? Er det ærede medlem ikke klar over, at hvis man påvirker prisniveauet, så pristallet stiger, så stiger også lønningerne, så stiger de offentlige udgifter, og så stiger driftsomkostningerne, og at resultatet heraf bliver større arbejdsløshed? Hvor meget mener det ærede medlem at man kan lade prisniveauet stige, og hvorledes kan det i det hele taget udfra et arbejdernes synspunkt forsvares at fordyre leveomkostningerne?

Finansministeren (Kampmann): Jeg vil gerne takke de ærede medlemmer for den velvillige modtagelse af dette lovforslag. Det er jo forholdsvis sjældent, at et lovforslag bliver modtaget med så enstemmig velvilje, og det synes jeg der er god grund til at notere.

Jeg fik ikke rigtig fat på, hvad det ærede medlem hr. Oluf Pedersen sagde til selve lovforslaget, det var mere bemærkninger til det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, vi hørte.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen nævnte toldfrihed for entreprenørmateriel. Dette problem er ikke nyt for mig, det har foreligget under administrationen af toldloven, idet det meget rigtigt er sådan, at vi ikke har nogen hjemmel til at give toldfrihed. Vi har en bestemmelse i toldlovens § 2 D, ifølge hvilken håndværkere kan medføre deres værktøj toldfrit her til landet, men entreprenørmateriel går langt udover, hvad der kan betegnes som værktøj. Derfor havde vi ment, at dette problem måtte drøftes i toldkommissionen, men jeg har naturligvis ikke noget imod også at tage det op i udvalget.

Det ærede medlem hr. Poul Møller ville gerne drøfte straffebestemmelserne. Jeg kan kun sige, at vi har forhandlet med justitsministeriet og politimyndighederne om disse ting, hvor vi ikke er de sagkyndige, og der kan blive mulighed for en nærmere redegørelse for resultatet.